

ע"פ 1833/16 - בקר מוגרבי, עיסא אבו ג'ומעה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1833/16

לפני:

כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת ע' ברון

המערערים:

1. בקר מוגרבי
2. עיסא אבו ג'ומעה

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
(כב' השופט מ' בר-עם) מתאריך 15.02.2016, ב-ת"פ
28662-02-15

תאריך הישיבה:

כ"ה בתמוז התשע"ו (31.07.2016)

בשם המערערים:
בשם המשיבה:

עו"ד מוחמד מחמוד
עו"ד אופיר טישלר

פסק-דין

השופט ח' מלצר:

1. לפנינו ערעור מטעם שני המערערים כנגד גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מ' בר-עם) ב-ת"פ 28662-02-15 מתאריך 15.02.2016, במסגרתו נגזרו על המערערים העונשים הבאים:

על בקר מוגרבי (להלן: המערער 1) נגזרו 66 חודשי מאסר לריצוי בפועל (בניכוי ימי מעצרו); 12 חודשי מאסר על-תנאי, לבל יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר את אחת מהעבירות בהן הורשע בתיק זה, וקנס בסך 5000 ש"ח, או חודש מאסר תמורתו.

על עיסא אבו גומעה (להלן: המערער 2) נגזרו 54 חודשי מאסר לריצוי בפועל (בניכוי ימי מעצרו), ו-10 חודשי מאסר על-תנאי, לבל יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר את אחת מהעבירות בהן הורשע בתיק זה.

להלן נפרט בקצרה את הנתונים הדרושים להכרעה במכלול.

עובדות כתב האישום שהוגש נגד המערערים

2. כנגד המערערים ונאשם נוסף הוגש כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בגין יידוי בקבוקי תבערה, אבנים וירי של זיקוקים לעבר כלי רכב הנהוגים בידי יהודים (כך בכתב האישום המתוקן - ח"מ) בשכונת אבו-טור בירושלים, ולעבר כוחות הבטחון שפעלו במקום בתדירות גבוהה - במספר רב של הזדמנויות.

מיד בסמוך נביא את העובדות המיוחסות למערערים בכתב האישום המתוקן, אשר עומדות ביסוד הודאתם והרשעתם בדיון.

3. בחלק הכללי לכתב האישום המתוקן, נטען כי במהלך קיץ 2014, לאחר רציחתו של הנער מוחמד אבו חדיר ז"ל (להלן - הרצח) ובעת מבצע "צוק איתן", התחוללו הפרות סדר רבות ברחבי ירושלים, ובפרט בשכונת אבו-טור, אשר במהלכן יודו בקבוקי תבערה, אבנים וזיקוקים לעבר אוכלוסיה אזרחית ואנשי כוחות הביטחון. המערער 1, ביחד עם נאשם נוסף שימשו מפקדי קבוצות, אשר תחת פיקודם היו עשרות נערים ופועלים היה להתסיס את המתפרעים ולספק את האמצעים שהיו דרושים להם למימוש הפעילויות הנ"ל. המערער 2, נטל חלק משמעותי בהתפרעויות בהכנת ואספקת האמצעים האמורים ובכך ששימש תצפיתן המתריע בדבר הגעת כוחות הביטחון.

4. באישום הראשון לכתב האישום המתוקן, נטען כי במהלך השבוע הסמוך לרצח, במועדים שונים, מספר רב של אנשים, וביניהם המערערים, התקהלו וחסמו כביש מסוים בשכונת אבו-טור באמצעות מיכלי אשפה, וכן יידו מטענים, בקבוקי תבערה, זיקוקים ואבנים לעבר כלי רכב הנהוגים בידי יהודים, ולעבר בתי יהודים ואנשי כוחות הביטחון. המערער 1 יידה אבנים לעבר כוחות הביטחון, והמערער 2 ירה זיקוקים והשליך בקבוקי תבערה לעבר אנשי כוחות הביטחון.

נוכח האמור – למערערים יוחסו באישום זה העבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה (עבירה לפי סעיף 329(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ייצור נשק (המערער 2 בלבד) (עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין); ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיפים 274(1)+(2)+(3) ו-25 לחוק העונשין); שימוש פיזי ורשלני בחומר נפץ, עבירה לפי סעיף 338(5) לחוק העונשין; והתפרעות (עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין).

5. לפי הנטען באישום השני לכתב האישום המתוקן – בתאריך 28.08.2014, בשעות הערב, בעקבות מותה של תינוקת מסוימת, המערערים השתתפו בהפרות סדר בשכונת אבו-טור, המערער 2 יידה בקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון והמערער 1 ונאשם נוסף, ירו זיקוקים ויידו בקבוקי תבערה ומספר רב של אבנים לעבר כוחות הביטחון. בהתפרעויות הושלכו לעבר כוחות הביטחון מטענים שהמערער 1 הכין מבעוד מועד מחומרים, אשר סיפק לו הנאשם הנוסף.

נוכח האמור – למערערים יוחסו באישום זה העבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה (עבירה לפי סעיף 329(2) לחוק העונשין); ייצור נשק (המערער 1 בלבד) (עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין); ניסיון תקיפה של שוטר בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיפים 274(1)+(2)+(3) ו-25 לחוק העונשין); שימוש פיזי ורשלני בחומר נפץ (עבירה לפי סעיף 338(5) לחוק העונשין); והתפרעות (עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין).

6. באישום השלישי לכתב האישום המתוקן, נטען כי בתאריך 20.12.2014, המערערים חתכו באמצעות סכין את גלגליו של רכב ההתזה, אשר נשלח לצורך פיזור ההתפרעויות בשכונת אבו-טור. המערער 1, בעודו חמוש בסכין, טיפס על רכב ההתזה וניסה לתקוף את נהגו. בהמשך, המערער 1 יידה אבנים לעבר רכב ההתזה והמערער 2 השליך לעברו בקבוקי תבערה.

נוכח האמור – למערערים יוחסו באישום זה העבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה (עבירה לפי סעיף 329(2) לחוק העונשין); ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיפים 274(1)+(2)+(3) ו-25 לחוק העונשין); שימוש פיזי ורשלני בחומר נפץ (עבירה לפי סעיף 338(5) לחוק העונשין); חבלה במזיד (עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין) והתפרעות (עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין).

7. לפי הנטען באישום הרביעי לכתב האישום המתוקן, בתאריך 20.12.2014, במסגרת התפרעות בשכונת אבו-טור בירושלים, המערער 2 העביר מטען צינור לקטין מ.מ. לצורך השלכתו לעבר כוחות הביטחון, אלא שהמטען התפוצץ בידי של הקטין וגרם לכריתת אחת מאצבעות כף ידו.

נוכח האמור – למערער 2 יוחסו באישום זה העבירות הבאות: חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין) ונשיאת נשק (עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין).

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

8. בתאריך 13.07.2015 המערערים הורשעו בבית המשפט המחוזי הנכבד בירושלים, על פי הודאתם, בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן. במסגרת הסדר הטיעון שנערך בין הצדדים הוסכם כי המשיבה תצמצם את דרישות הענישה שלה - עד לשש שנות מאסר לריצוי בפועל בעניינו של המערער 1, ועד לחמש שנות מאסר לריצוי בפועל בעניינו של המערער 2, מאידך גיסא המערערים יטענו באופן חופשי לרכיב זה. עוד הוסכם בין הצדדים כי טרם שמיעת הטיעונים לעונש יוגשו תסקירי שירות מבחן בעניינם של המערערים, אך כי תסקירים אלו לא יחייבו את הצדדים.

9. בתסקיר מתאריך 12.10.2015, שהוגש בעניינו של המערער 1 שירות המבחן ציין כי המערער 1 יליד 13.09.1992, נשוי, מתגורר בשכונת אבו-טור בירושלים, ועד למעצרו עבד כשכיר בתחום האינסטלציה. עוד צויין, כי המערער 1 נטש את ספסל הלימודים בכיתה י' על רקע מצוקה כלכלית של המשפחה. כן צוין, כי המערער 1 ללא עבר פלילי, נישא לרעייתו לפני זמן קצר ונעצר בגין מעשיו כשבוע לאחר חתונתו. שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם צעיר, אחראי, בעל כריזמה, המנהל אורח חיים יציב במסגרת משפחתית ותעסוקתית. עם זאת, צוין כי המערער 1 נטל אחריות חלקית בלבד למעשיו, בכך שטען שמדובר בהתנהגות חד פעמית והשליך את האחריות לאירועים על גורמים חיצוניים. שירות המבחן סבר כי העבירות בוצעו על-רקע אידיאולוגי וכי המערער 1 מתקשה להפנים את חומרתן ולבחון את התנהלותו. בנסיבות העניין, שירות המבחן המליץ על הטלת עונש מאסר בפועל, אשר יהווה עבורו גורם הרתעה משמעותי, וכן מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

10. בתסקיר שהוגש בעניינו של המערער 2, שירות המבחן ציין כי המערער 2 יליד 15.05.1986, נשוי ואב לארבעה ילדים, מתגורר בשכונת אבו-טור בירושלים, ועד למעצרו עבד כקבלן חשמל עצמאי. עוד צויין, כי המערער 2 נטש את ספסל הלימודים בכיתה י' על רקע מצוקה כלכלית וחוסר עניין בלימודים. מאז עבד בעבודות מזדמנות, נישא לרעייתו והחל לעבוד כקבלן חשמל. בין לבין, המערער 2 הורשע בשנת 2007 בעבירה של ניסיון לבעילת קטינה מתחת לגיל 16 בכוח, וריצה עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. שירות המבחן התרשם כי המערער 2 חווה עצמו קורבן של גורמי אכיפת החוק, מתקשה לשאת באחריות מלאה ומשליך גם הוא את האחריות לאירועים על גורמים חיצוניים. עוד התרשם שירות המבחן, כי חרטתו של המערער 2 אינה כנה ותכליתה להקל על גזר-דינו. שירות המבחן סבר כי המערער 2 לא הביע נזקקות טיפולית, איננו מוצא לשנות את דפוסי התנהגותו, וכי לא ניתן לשלול קיום קשרים עם גורמים בעייתיים בסביבת מגוריו ועל כן לא ניתן לשלול הישנות של התנהגות פורצת גבולות בעתיד. בנסיבות העניין, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

11. בתאריך 16.02.2016, בית המשפט המחוזי הנכבד גזר את דינם של המערערים. בפתח גזר הדין המפורט והמנומק - בית המשפט קבע כי ניתן לראות בכלל העבירות בהן הורשעו המערערים, במסגרת האישומים, מושא כתב האישום המתוקן, אירוע אחד, בעניינו של כל אחד מהם, בגינו יש לקבוע מתחם אחדכולל.

12. לצורך קביעת מתחמי הענישה - בית המשפט המחוזי עמד בהרחבה ועל דרך של ניתוח מרשים ומדוקדק על הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות דומות, ועל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הכל כפי שיפורט מיד בסמוך.

13. באשר לערך החברתי שנפגע, נקבע כי מעשיהם של המערערים פגעו בערכים המוגנים הקשורים בקיומה של מדינת ישראל, ריבונות המדינה, קדושת החיים, הבטחת שלומם וגופם של תושבי המדינה ואנשי כוחות הביטחון, השלטת הסדר בערי המדינה וביישוביה והבטחת קניינם של מדינה ופרט.
14. במסגרת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, בית המשפט המחוזי הנכבד הדגיש כי העבירות שבהן המערערים הורשעו חמורות במהותן ובנסיבות ביצוען, בשים לב לכך שהמערערים ביצעו מעשיהם ביחד עם המון משולהב על רקע של אווירה לאומנית הקוראת לפגיעה ביהודים באשר הם יהודים, תוך שימוש לא מבוקר בנשק חם וקר כלפי כל הנקרה בדרכם.
15. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה, בית המשפט המחוזי הנכבד בחן את הענישה בעבירות אלימות המבוצעות על רקע אידיאולוגי-לאומני, אשר קדם להן תכנון מראש, ובפרט במקרים של יידוי בקבוקי תבערה ואבנים לעבר גורמי אכיפת החוק. בהקשר זה אוזכר כי אף שהושג הסדר טיעון, יש לברר את מתחם הענישה הרלבנטי (עיינו: ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.2013)). לפיכך נקבע כי מתחם הענישה ההולם הכולל בעניינו של המערער 1 נע בין חמש שנות מאסר לריצוי בפועל לשמונה שנות מאסר לריצוי בפועל ומתחם הענישה הכולל בעניינו של המערער 2 נע בין ארבע שנות מאסר לריצוי בפועל לשבע שנות מאסר לריצוי בפועל, והכל בהתחשב בחלקו של כל אחד מהמערערים בהתפרעויות ובמעשים בהם הורשעו.
16. בבואו לקבוע את עונשם של המערערים בתוך מתחם הענישה - בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה יש לזקוף לקולת המערערים את גילם הצעיר, ואת הודאתם.
- בית המשפט המחוזי הנכבד הדגיש מנגד לחומרא את המניע האידיאולוגי-לאומני שעמד ביסוד פעולותיהם של המערערים. בתוך כך צוין, כי הרצון להגן על אנשי כוחות הביטחון העומדים בבחינת מגן אחרון אל מול מפגעים הפועלים מתוך מניע אידיאולוגי טהור - "מעלים על נס את שיקול ההרתעה והרחקת המפגעים, בכוח ובפועל, משורותיה של החברה" (ראו: עמ' 14 לגזר הדין). עוד נאמר ביחס לנסיבות האישיות, כי: "מדובר בנאשמים שבאו ממשפחות המנהלות אורח חיים נורמטיבי ותקין ואין רקע שיכול להצדיק מעשי ייאוש ואף לא נטען כך" (ראו: עמ' 14 לגזר הדין).
17. לנוכח כל האמור לעיל - בית המשפט המחוזי הנכבד השית על המערערים את העונשים המפורטים בפיסקה 1 שלעיל.
- טענות הצדדים בערעור
18. המערערים משיגים על חומרת העונש שהושת עליהם. לטענת המערערים, העונש שנגזר עליהם חורג לחומרא ובאופן קיצוני ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון דא, בשים לב לכך שבמקרים דומים, לשיטתם של המערערים, נגזרו עונשים קלים יותר מאשר העונש שהושת עליהם.

19. המערערים טוענים עוד כי חלקם הפחות יחסית בפרשה ביחס לזה של הנאשם הנוסף, גילם הצעיר, הודאתם, והיעדר עבר פלילי למערער 1 ועבר פלילי שאיננו מכביד (על פי טענתו) למערער 2 - מצדיקים הקלה בעונשם של המערערים.

20. בדיון שנערך בפנינו, חזר בא-כוחם של המערערים, על נימוקי הערעור, והדגיש כי יש ליתן משקל רב יותר לחלקם הפחות בפרשה, באופן יחסי, לזה של הנאשם הנוסף, עליו נגזרו בינתיים בגין העבירות מושא כתב האישום שבכאן, העונשים הבאים: 68 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ו-12 חודשי מאסר על-תנאי, וציין כי כפועל יוצא מכך יש מקום להתערבות בגזר הדין.

21. בא-כוח המשיבה טען מנגד כי גזר דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד הולם את חומרת העבירות, ומבטא איזון ראוי בין מכלול השיקולים הרלבנטיים, בשים לב לחומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות המבוצעות על רקע אידיאולוגי-לאומני, המבוצעות אגב התפרעויות רבות משתתפים, ותוך שימוש בנשק קר וחם שבמהלכן נעשה ניסיון לפגוע באנשי כוחות הביטחון, ולפיכך אין עילה להתערב בו. עוד הוסיף בא-כוח המשיבה כי המערער 1 לא היה רק משתתף באירועים, אלא פעל כאחד מהמארגנים שלהם.

באשר להשוואה שנעשתה על-ידי בא-כוח המשיבים לעונש שהוטל על הנאשם הנוסף, הודגש כי הוא הורשע בנוסף בתיק אחר (בבית משפט השלום), בו יוחסו לו מעשים דומים בטיבם ובמהותם למעשים, מושא כתב האישום שבכאן, ונגזרו עליו שם 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, שירותו מחצית בחופף ומחצית במצטבר עם העונש בגין ההרשעה בתיק שלפנינו, כך שבסך הכל הוא אמור לרצות 80 חודשי מאסר בפועל. דבר זה שולל, לשיטתה של המשיבה, את הטענה בדבר פער ענישה בלתי הולם כביכול.

דיון והכרעה

22. לאחר שבחנו את מכלול החומר שבתיק ושמענו את טענות באי-כוח הצדדים במהלך הדיון - הגענו למסקנה כי דין הערעור להידחות. הנימוקים לקביעתנו זו יובאו בקצרה להלן.

23. הלכה היא, כי אל לה לערכאת הערעור להתערב בעונש שהושת בערכאה המבררת, אלא אם מדובר בסטייה קיצונית ממדיניות הענישה הנהוגת, או כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את הדבר, או כאשר נפלה טעות מהותית בגזר הדין (ראו: ע"פ 5849/13 בן חיון נ' מדינת ישראל (06.10.2014); ע"פ 8344/14 אסור נ' מדינת ישראל (15.03.2015); ע"פ 1630/15 אבו גיליון נ' מדינת ישראל (13.03.2016)). בנסיבות העניין לא מצאנו כי העונש שהושת על המערערים סוטה לחומרא, ממדיניות הענישה הנהוגה, מה גם שנפסק כבר כי במקרה שבו גזר הדין מצוי בטווח הענישה שהוסכם עליו בהסדר הטיעון, הרי שאף שאין כל מניעה פורמלית כי מי מן הצדדים יגיש ערעור לעניין העונש - התערבותו של בית המשפט שלערעור בעונש תהא במקרים כאלו מצומצמת ביותר ותיעשה רק בהתקיים נסיבות מיוחדות וחריגות (ראו: ע"פ 4921/11 דלאשה נ' מדינת ישראל, בפסקה 18 (9.7.2012); ע"פ 9097/05 מדינת ישראל נ' ורשילובסקי, חוות דעתו של חברי כב' השופט א' רובינשטיין (03.07.2006)).

בנסיבות המקרה שלפנינו, העונש שנגזר על המערערים, עומד בגדרו של טווח הענישה שהוסכם בהסדר הטיעון, והוא אף מתחת ל"רף העליון", שהמערערים היו מוכנים לקבל על עצמם, וגם מטעם זה אנו סבורים כי אין מקום להתערב בעונש שהשית בית

המשפט המחוזי הנכבד על המערערים.

24. זה המקום להזכיר עוד את החומרה היתרה שמיוחסת בפסיקת בית משפט זה לאותם מקרים בהם מבוצעות עבירות אלימות על רקע אידיאולוגי-לאומני, אגב שימוש בנשק קר וחם בנסיבות כגון אלה שהיו כאן. יפים, לעניין זה, הדברים שנאמרו ב-ע"פ 1456/07 פלוני נ' מדינת ישראל (10.07.2007):

"על בית משפט של מדינה להרים קולו בגאון ולהשמיע דברו כלפי אלו הבאים עליה לכלותה וכלפי אלו הרוצים לפגוע בחיילים או באזרחים תמימים עוברי דרך כשלהט אידיאולוגי מקנן בלבם והרג או פגיעה מתוכננים הם מטרתם, ולהציב רף ענישה ברור שימש כגורם מרתיע, הן למערערים עצמם, הן לאלו החוככים בדעתם לנקוט באותה הדרך. בעניינים אלה יש להקפיד בקלה כבחמורה ולא להקל ראש גם כאשר הפגיעה המתוכננת לא הושגה בדרך נס" (שם, בפסקה 6 לפסק דינה של כב' השופטת ע' ארבל).

25. בענייננו, המערערים ביצעו את העבירות ביחד עם המון משולהב על רקע אווירה לאומנית הקוראת לפגיעה ביהודים. המערערים השתתפו בהתפרעויות של המונים ובמהלכן השליכו מטענים, בקבוקי תבערה, זיקוקים ואבנים על אנשי כוחות הביטחון ועל אזרחים חפים מפשע.

המערער 1 שימש כמפקד קבוצה, הסית מתפרעים והעמיד לרשותם נשק חם וקר, הכין במו ידיו מטענים ובקבוקי תבערה, ובעודו חמוש בסכין חתך את צמיגיו של רכב ההתזה וטיפס לתקוף את מפעילו, ובכך היתה משום חומרה מיוחדת.

המערער 2 נטל אף הוא חלק פעיל בהתפרעויות בכך שירה זיקוקים ויידה בקבוקי תבערה ואבנים לעבר אנשי כוחות הביטחון, חתך בסכין את צמיגי רכב ההתזה וזרק לעברו בקבוקי תבערה. כן העביר מטען לקטין כדי שישליכו לעבר אנשי כוחות הביטחון - מעשה שהסתיים בחבלה קשה בגופו של הקטין לאחר שהמטען התפוצץ בידיו והביא לכריתת אחת מאצבעות כף ידו, ויש לייחס חומרה משמעותית לעובדה שהמערער 2 לא היסס להעמיק מעורבותו של קטין בהתפרעויות ונתן בידיו מטען חבלה.

26. זאת ועוד: רמת הענישה שנקבעה בפסיקה, בגין ביצוע עבירות של יידוי בקבוק תבערה לעבר כלי רכב או לעבר בניין מגורים - שבו היתה הרשעה בעבירות של ייצור נשק, ניסיון הצתה וניסיון לגרימת חבלה בכוונה מחמירה, נעה, ככלל, בין 12 ל-40 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בגין כל אישום, ולפיכך אין בסיס להתערבותנו בעונש כערכאת ערעור (השוו: ע"פ 2337/13 קואסמה נ' מדינת ישראל (16.09.2013)).

27. גם טענותיהם של המערערים ביחס להיעדר התחשבות מספקת מצד בית המשפט המחוזי הנכבד בגילם הצעיר, ובהודאתם במיוחס להם - דינן להידחות. בית המשפט המחוזי הנכבד ציין במפורש בגזר דינו כי "הודאתם וגילם ימתיקו במעט, בנסיבות העניין, את דינם" (בעמ' 14 לגזר הדין), וזאת על אף התרשמותו של שירות המבחן לפיה הודאתם של המערערים נעשתה משיקולים

תועלתניים וללא כוונה כנה ואמיתית. לפיכך, נראה כי בית המשפט המחוזי הנכבד איזן כהלכה בין מכלול הנתונים, לרבות גילם והודאתם של המערערים, ומכאן שאין עילה להתערב בעונש שנגזר עליהם.

28. סוף דבר – לא מצאנו כי יש לשנות מגזר דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד, ועל כן החלטנו לדחות את הערעור.

ניתן היום, כ"ז בתמוז התשע"ו (02.08.2016).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט